

[Gert Petersen.]

Jeg hørte godt, hvordan hr. Lembourn gjorde den omstændighed, at hr. Lars Emil Johansen har rejst spørgsmålet, til udslag af et politisk spil i Grønland. Det forekommer mig i dobbelt forstand en smule forargeligt, at hr. Lembourn nu begyndte at anvende ordet politik som noget nedsættende. Det var helt åbenbart, at det var noget nedsættende, det var noget, han sådan ville afpresse hr. Lars Emil Johansen en indrømmelse af at han gjorde sig skyldig i; tænk, det var politik det her. Altså nu oplever vi hr. Lembourn bruge ordet politik i nedsættende betydning.

Det er den ene ting, der er forargelig. Den anden ting, som jeg synes er forargelig, er, at det her ganske enkelt drejer sig om spørgsmålet: hvem der skal have et afgørende ord at sige med hensyn til et lands undergrund og et lands kontinentalsokkel, at der åbenbart her i Danmark og også i den grønlandske nation er forskellige meninger herom, at hr. Lars Emil Johansen repræsenterer én opfattelse, andre i den grønlandske nation repræsenterer en anden opfattelse. SF er enig med hr. Lars Emil Johansen i hans opfattelse, og det er der heldigvis også andre i dette folketing der er, men det synes jeg er fuldkommen rimeligt, og det er ikke noget, som man på nogen måde skal prøve på at nedsætte og ligesom antyde, at der ligger et ønske om stemmefiskeri eller den slags ting bag.

Der er tale om to linjer, to holdninger, og dem møder vi jo ikke bare herhjemme, dem møder vi over hele verden for øjeblikket. Vi mødte dem i De Forenede Nationer, og det ved hr. Lembourn ganske udmærket, for jeg ved, at han følger med i, hvad der sker derovre. Vi mødte dem i De Forenede Nationer under den sidste generalforsamling, hvor man diskuterede et økonomisk charta, som udviklingslandene ønskede opstillet, og som de vestlige lande stort set gik imod, inklusive Danmark. Det sidste har vi beklaget — det tror jeg da for resten også den nuværende regering har beklaget, hvis ikke jeg tager meget fejl. Den ville da i hvert fald have undladt at stemme, har udenrigsministeren sagt her tidligere.

Jeg synes, man skulle stemme for det økonomiske charta, som blev foreslået, men jeg kan da godt se, at hvis man ville stemme

for det forslag, som er udtryk for, hvad det store flertal af nationer i De Forenede Nationer ønsker, men altså ikke de få vestlige industrilande, så kunne man ikke gennemføre det, der er tale om her over for Grønland, hvor der er tale om, at vi står over for at skulle lave en hjemmestyreordning, som må baseres på principper om respekt for den grønlandske folkesuverænitet, men lige inden man starter med den hjemmestyreordning, inden man starter realitetsforhandlingerne om den, ja så klarer man problemet om kontinentalsoklen og om koncessionerne. Det svarer efter min mening næsten til, om vi engang under første verdenskrig, inden Island fik sin uafhængighed, en 2, 3, 4 år før Island skulle have sin uafhængighed, havde givet en masse udenlandske selskaber koncession på fåreavlen i Island, og så kunne de ellers, når de havde fået deres uafhængighed se, hvad de ville gøre ved det.

Det er noget i den samme stil, der er tale om her. Nu fører man koncessionerne, nu tildeler, uddeler man koncessionerne, og på et eller andet tidspunkt om nogle år får Grønland måske en fornuftig hjemmestyreordning, og så står det kommende hjemmestyre magtesløs over for det fait accompli, som er skabt. Det er det, jeg forstår ved at krænke folkesuveræniteten. Jeg mener også, det er at krænke demokratiet, og det ville jeg også mene, hvis det var en dansk landsdel, det drejede sig om. Jeg må lige indskyde, at jeg ikke accepterer den dér med Syddanmark og Norddanmark. Det gør jeg ikke. Der er tale om en grønlandsk nation, som har krav på respekt som nation, og så er der tale om en dansk nation her, hvor vi er. Det er min opfattelse af den sag.

Men altså også, hvis det drejede sig om en stor dansk landsdel, ville jeg synes, det var at trække løsningen ned over hovedet på folk. Så vidtgående beslutninger med så langtrækkende perspektiver, som der her er tale om, må drøftes særdeles grundigt ude i selve befolkningen, ikke bare i et landsråd og slet ikke, hr. minister, bare i et landsråds forretningsudvalg, for det er jo dér, de sidste og afgørende beslutninger er taget. Det ville være ret overraskende, om de helt afgørende beslutninger af lovgivningsmæssig karakter blev taget af folketingets præsidium. Det ville, om jeg så må sige, næsten være russiske tilstande, hr. minister, og det